

Predicació del Rev. Miquel Àngel Roig, pastor adventista, en la Missa per la pàtria, la pau i la justícia celebrada el darrer diumenge d'octubre de 2026 a l'església de Santa Maria del Puig

L'Aplec de la Consciència, la Pau i la Germanor

1. Introducció: Un encontre de ponts i llibertat

Estimats germans i germanes en Crist, estimats representants de les diverses confessions que hui ens acompanyeu, valencians i valencianes tots. És un profund honor, una gran alegria i, per damunt de tot, una responsabilitat sagrada trobar-me hui ací amb vosaltres, sota les voltes històriques d'aquest Reial Monestir del Puig. Un recinte on les pedres miren al passat per a parlar-nos d'orígens, de memòria, però sobretot, del deure de construir el nostre futur. Vull agrair sinceralment al Centre Pare Tosca–Amics de l'Oratori la seua invitació, una invitació que en si mateixa és un acte de valentia i d'obertura evangèlica. Per alguns no és ninguna novetat, perquè ja és una tradició bianual que predicadors cristians no catòlics comparteixen la Paraula, però per a altres potser pot resultar un fet singular que un pastor protestant, concretament adventista, i professor de la Facultat Adventista de Teologia de Sagunt siga hui l'encarregat de desgranar la reflexió de la Paraula en aquest entorn. Però la realitat és que el text bíblic no entén de trinxeres, ni de línies de divisió; l'Evangeli és, per definició, un constructor de ponts. Ens uneix hui la fe, ens uneix el mateix amor per les Sagrades Escriptures i ens uneix, de manera entranyable, el profund afecte i compromís amb aquesta benvolguda terra valenciana, amb la seua cultura i amb la seua llengua. Ens uneix també el desig d'una societat basada en la dignitat de les persones, en la justícia i en la pau. I ens uneix, com acabe de dir, una llengua que, com a molts de vosaltres, m'ha acompanyat des de la meua infantesa, en la qual vaig aprendre a pregar i en la qual hui vull parlar-vos , de cor a cor, des del respecte més absolut a les vostres respectives tradicions i camins de fe.

2. El sentit profund de l'Aplec: Unitat en la Diversitat

Hui celebrem una jornada litúrgica i cívica plena de simbolisme per al nostre poble. Ens unim a la tradició d'aquest últim diumenge d'octubre, un dia d'Aplec. I permeteu-me que ens detinguem un moment en la bellesa d'aquesta paraula tan nostra. Què és un aplec? Un aplec no és una simple aglomeració o concentració de persones en un espai públic. Un aplec és una convocatòria a la germanor, és l'acció d'ajuntar voluntats diferents per a buscar un bé comú, és trobar-se per a reconèixer-se en l'altre, sense diluir-se, però sempre buscant la unitat.

Mentre a la plaça i als voltants d'aquest monestir es viu un aplec civil, cultural i polític festius, nosaltres ens apleguem hui ací, permeteu-me dir-ho així, dins en un aplec de l'esperit, de la consciència i de la fe. És un aplec que abraça a diferents confessions i sensibilitats sota un

lema que ressona com un mandat diví: «Per la Pàtria, la Pau i la Justícia».

Sovint tendim a pensar que aquests conceptes pertanyen exclusivament a la retòrica civil. Però si obrim les Escriptures, descobrim que la convocatòria a l'encontre —al mateix aplec de les ànimes— és un disseny de Déu per a la convivència humana. El profeta Jeremies, al capítol 29, versicle 7, adreçava unes paraules colpidores al poble de Judà, que en aquell moment es trobava al exili a Babilònia: «Busqueu la pau de la ciutat on us he fet deportar i pregueu al Senyor per ella, perquè de la seua pau depèn la vostra pau».

Des de la perspectiva de la teologia protestant i adventista, tenim una alta estima per la responsabilitat ciutadana i el benestar de la societat. Déu no va crear una humanitat homogènia, uniforme i grisa. Ell va estimar i va dissenyar la diversitat dels pobles, les seues llengües i les seues identitats com un reflex, com dirà l' apòstol Pere (1ª P 4:10), de la seua "multiforme gràcia". Estimar la pàtria valenciana, la nostra terra valenciana, des de la fe cristiana i en el marc d'aquest Aplec interconfessional, significa cuidar de la seua gent —de tota la seua gent, sense distinció—, protegir la dignitat humana i vetlar per la concòrdia.

3. La Germanor de les Confessions: Un sol clam per la Justícia

Però el camí cap a eixa pau de la qual parla Jeremies té una condició exigent. El profeta Miquees (6:8) ens ho recorda amb una claredat que travessa els segles i ens interpel·la de manera molt directa : «Ja t'ha estat indicat, home, el que és bo i el que el Senyor exigeix de tu: només que practiques la justícia, que estimes la bondat i que camines humilment amb el teu Déu».

Fixeu-vos bé en les paraules de Miquees. No ens demana grans declaracions dogmàtiques que ens separen; ens demana accions que ens acosten. Ens demana practicar la justícia i estimar la bondat. Es tracta de valors universals que ens uneixen com ho son, segons ens ho indica Miquees, practicar la justícia, estimar la misericòrdia i caminar humilment davant de Déu. I ací és on les diferents confessions cristianes i religioses trobem el nostre espai de comunió més autèntic, perquè no pot haver-hi verdadera Pau (pau) si no està fonamentada en la Justícia (justícia), i no pot haver-hi Justícia si girem la cara davant del patiment del nostre veí.

La pau bíblica, la paraula Shalom que apareix en el text de Jeremies que hem llegit abans , no és simplement l'absència de conflictes o de soroll. La pau és la presència de l'equitat, de la veritat i de la fraternitat efectiva. En un món ferit per la divisió, la polarització i la incomprensió, que les diferents confessions ens trobem hui ací reunides, escoltant-nos amb respecte i pregant junts pel nostre

poble, és un testimoni profètic d'un valor incalculable. És la demostració de que la llibertat de consciència i el respecte mutu són els pilars fonamentals sobre els quals s'ha d'edificar qualsevol societat sana. Podem ser catòlics, protestants, adventistes o cristians d'altres tradicions i, alhora, reconèixer la nostra fraternitat fonamental. I per això mateix, un valencianisme sa, d'arrel humanista i espiritual, nascut de l'esperit d'un aplec obert, és aquell que és essencialment hospitalari i integrador. El poble valencià ha sigut històricament un poble de pas, de creuament de camins, d'acollida de cultures. El nostre històric Tribunal de les Aigües ens dona una lliçó magistral: ens ensenya que els conflictes de la comunitat es resolen asseguts en cercle, mirant-nos als ulls, escoltant totes les veus i buscant el bé de tota la comunitat, en aquest cas, dels regants. I el mateix podríem dir de la famosa Creu dels Tres Regnes, eixe lloc emblemàtic a Castellfabib (al Racó d'Ademús), on, just al vèrtex que els separava, s'ajuntaven al voltant d'una taula els reis dels regnes de València, Aragó i Castella per a, mirant-se als ulls i sota una enorme Creu de Crist que hi havia allí, tancar les seues disputes i llimar les seues diferències. Eixa és la justícia que Déu ens demana a tots, independentment de les nostres particulars tradicions litúrgiques: una justícia que es tradueix en compassió pel necessitat, en solidaritat amb el migrant, en respecte per la llibertat de cada ànima i en la protecció dels qui no tenen veu.

4. L'aportació de la Paraula i la Reforma al bé comú

Com a professor de teologia a Sagunt, en aquests moments com a professor emèrit, sovint reflexione amb els meus alumnes sobre l'impacte de la Reforma del segle XVI. Un dels seus grans llegats va ser la convicció que les societats es transformen i es sanen quan tornen a la Paraula viva i quan es posa en valor la dignitat intrínseca de l'individu. De la mateixa manera que els nostres antics Furs Valencians van nàixer històricament per a estructurar els drets i les llibertats en el Regne de València, l'Evangeli de Jesucrist ens ofereix el marc de llibertat i dignitat definitiu. Si algun dia ens pregunten què aporta el cristianisme a la societat de hui, que la nostra millor resposta no siga una doctrina o una llista, sinó com una imatge: la imatge de cristians que caminen al costat del poble valencià, que treballen junts per la justícia social, que col·laboren en l'ajuda als vulnerables, que defensen els valors ètics de l'amor, la veritat i la pau. En definitiva, que fan el verdader aplec que agrada a Déu. Per això hui, des d'aquesta tarima, vull fer una crida a la germanor de totes les confessions per a ser agents actius a la nostra societat. No ens limitem a ser espectadors de la història; siguem els que escriuen capítols de reconciliació. Que la nostra diversitat denominacional no siga vista com una línia de fractura, sinó com una riquesa de matisos que enalteix al poble valencià.

5. Conclusió: L'Aplec definitiu

I vaig concloent. Germans i germanes, tots els homes i dones de fe vivim amb una bellíssima dualitat. Som ciutadans compromesos amb aquesta benvolguda terra valenciana, cridats a treballar per la seua pau com deia el profeta Jeremies, la seua prosperitat i el seu dret, fent d'aquest últim diumenge d'octubre una fita de memòria viva i de concòrdia.

Però la nostra fe, i permeteu-me que ací resone la nostra benaventurada esperança adventista, ens recorda també que som peregrins en camí cap a un Aplec definitiu i celestial: eixe Regne de Glòria on ja no hi haurà barreres ni murs, on les llengües i els pobles s'uniran en una sola veu, i on la justícia i la pau es besaran per sempre (Psalms 85:10).

Que el nostre pas per aquest món deixe una empremta inesborrable de bondat. Que quan la societat valenciana ens mire, veja en nosaltres a homes i dones constructors de pau, teixidors de germanor, defensors de la llibertat i amants sincers del nostre proïsme.

Que el Déu de la pau, el Déu que transcendeix les nostres diferències i que va guiar als nostres avantpassats en la recerca de la llibertat, ens concedisca hui la saviesa, la humilitat i el coratge per a seguir caminant i treballant junts per una societat més justa, més solidària, més integradora i més fraterna.

¡Que Déu beneïsca, hui i sempre, a tot el poble valencià! Aquest és el meu desig i la meua oració en aquest darrer diumenge d’octubre. Amén.